

Rychlostní zbraň

Host

Protektorát
Kniha I

Megan E. O'Keefeová

Brilantně vymyšlený příběh z daleké
budoucnosti pojednávající o přežití
a politických intrikách.

The Guardian

Rychlostní zbraň

Protektorát
knihy I

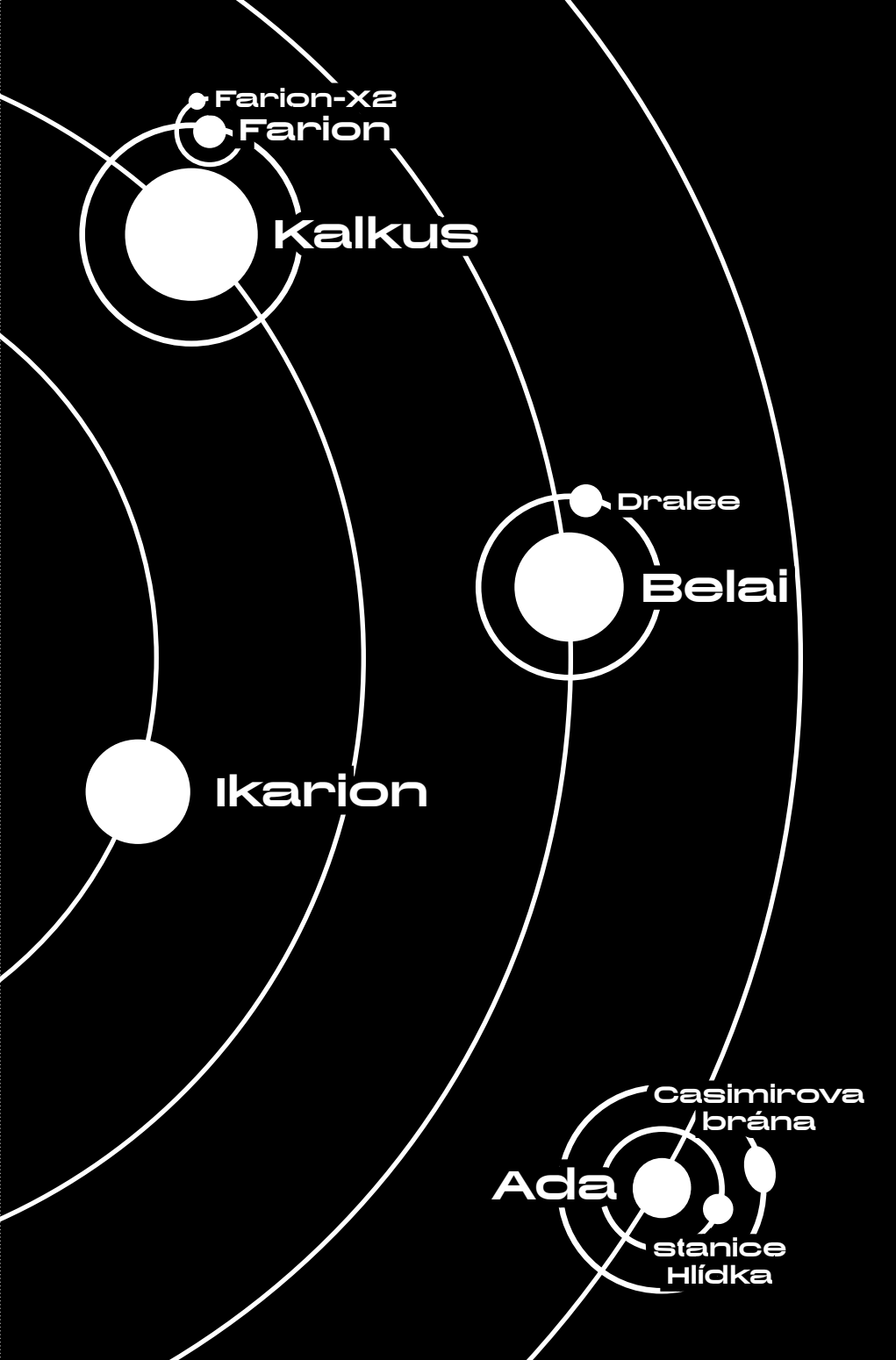
Megan E. O'Keefeová

Přeložil
Aleš Drobek

Brno
2023

Navštívená místa

Farion-X2
Farion

Kalkus

Dralee

Belai

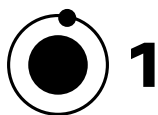
Ikarion

Casimirova
brána

Ada

stanice
Hlidka

**KAREN ROCHNIKOVÉ,
KTERÁ POZNALA, ŽE V SOBĚ MÁM VĚDECKOU FANTASTIKU**

Následky bitvy u Dralee

Sanda se hned po resuscitaci celá pozvracela. A pak ještě jednou. Třásla se po celém těle, chvěla se při vzpomínce na zpomalení, když se kolem ní rozpadal její bitevník. Zvedal se jí žaludek, protože ji obklopovala ochranná pěna, která se jí cpala do krku, nosu a všech ostatních dostupných otvorů. Drkotala zuby a dočasně ochromenými prsty si stírala lepkavou pěnu z tváře.

Dios... přinejmenším doufala, že to chvění je jen dočasné. Panebože. Takové věci se stávají i při výcviku. Třes prý nakonec ustoupí a „explozivní“ zvracení ustane. Jenže dívat se na kreslený diagram s veselým nápisem *Mírné zažívací potíže* a třást se jako osika, zatímco z člověka stříkají všechny tělní tekutiny, v tom byl sakra rozdíl.

Vtom si uvědomila, že to, co ji pokrývá od hlavy k patě, není ochranná pěna. Otírala se, celá tumpachová z kryospánku, a usilovně přemýšlela, co to může být. Bylo to slizké a mazlavé a... ježišmarjá. Sanda váhavě rozlepila jedno víčko a podívala se na své prsty. Ruce měla obalené hustým, čirým žele s lehce namodralým nádechem. Bylo studené a ona se při pohledu na něj rozklepala ještě víc. Konečně pochopila, co je ta hmota zač. Při výcviku s kolegy piloty o ní vtipkovali. Šnečí sopel. Želatinová břecha. Ale její skutečný název zněl *výživný inkubační elektrolyt* a člověka do ní nakládali, jen pokud potřeboval opravdu, ale opravdu hodně intenzivní péči.

„Kurva,“ zkusila říct, ale v hrdle jí zachrastil neznámý vzduch. Jak dlouho tady ležela? Otevřela i druhé oko; nevíšmala si studeného gelu, který jí do nich stékal. Ležela v bílém smaltovaném kokonu s otevřeným víkem, nad nímž zářil bílý strop osazený pravými bílými žárovkami. V tom jasu několikrát zamrkala.

Nádrž s elektrolytem se vyprazdňovala, a jakmile ji na hrudi zastudil vzduch, rozklepala se dvojnásob prudce. Zaťala zuby a rozhlédla se, kde má kokon nějaké úchyty.

„Hej, zdravotníci,“ zavolala a nabrala do hrsti hrudku gelu, „máte tady živého!“

Žádná odpověď. Kretění, nejspíš čekali, jestli se dostane ven na vlastní pěst. Dokázala by to? Nepamatovala si, že by v bitvě utrpěla zranění. Ale medicci člověka nestrkali do vany jen tak pro legraci. Vykašlala se na úchyty a roztřesenýma rukama se začala ohmatávat a hledat jizvy. Gelová koupel fungovala skvěle, ale obyčejné seržantce by neprodloužili pohodu ve vaně kvůli nějakým kosmetickým vadám. Ten sajrajt byl jenom o fous méně nákladný než výcvik nového pilota.

Obličej měla v pořádku, hrudník a ramena užší, než si pamatovala, ale jinak byla celá. Zkusila natáhnout krk a prohlédnout si tělo, jenže nepoužívané svaly se rozkřičely na protest.

„Může mi někdo pomoci?“ zavolala už pevnějším hlasem. Stále bez odpovědi. Několikrát se prudce nadechla a připravila se na bolest. Se zasténáním se zvedla na loktech a posadila se zpřímá, s nohama nataženýma před sebou.

Tedy, s většinou svých nohou.

Sanda třesla očima a pobízela svůj otupělý mozek, aby srovnal krok se zrakem. Levou nohu měla celou, i když podivně vrásčitou, ale tu pravou... Ta končila těsně nad místem, kde mělo být koleno. Sanda váhavě natáhla ruku a roztřesenými prsty si přejela po tlustém kusu tkáně na konci pahýlu.

Vzpomněla si. Cívka z ikarijského magnetického děla prorazila pilotní palubu a navigační panel se jí zabořil přímo do nohou. Křeslo evakuačního modulu, ve kterém seděla, ji

i s rozdrčenou končetinou okamžitě obalilo konzervační pěnou s tím, že až se prach bitvy o Dralee usadí, sběrače Ady Primy ji najdou a vyzvednou.

Šokovaně se popotahovala za svrašťelou kůži. Tělem jí zavibrovala vzpomínka na bolest. Sanda zaskřípala zuby. Za ten chlad, který ji svíral po probuzení, částečně mohl zbytkový šok z okamžiku, kdy utrpěla zranění, kdy její tělo panikou ztuhlo jako rampouch.

Čekala, že bolest se každou chvílí zhorší, že ji dožene a potrestá za to, že si jí tak dlouho nevěšimala. Ale nestalo se. Elektrolyt zabral na jedničku. Sanda ani netušila, že je tak účinný. Teď se akorát trochu třásla.

„Hej,“ houkla znovu. Už jí bylo jedno, že jí přeskakuje hlas. Přidržela se za kraje otevřeného kokonu. „Můžete mi kurva někdo pomoci?“

Ticho. Sanda spolkla proud nadávek, za které by ji postavili před válečný soud, otřela si ruce o okraje kokonu a chytila se pevněji. Námahou vykřikla, ale nakonec se zvedla do stoje. Nejistě balancovala na jedné noze a ruce se jí pod vlastní vahou třáslly.

Na ošetřovně nikdo nebyl.

„To si děláte srandu?“ zeptala se prázdné místnosti.

Zbytek ošetřovny byl stejně bílý jako kokon a strop, stěny poseté panely, na nichž blikaly rozličné údaje, pro ni přinejmenším z poloviny nesrozumitelné. Místnost byla úhledně uklizená, zásuvky zavřené, nosítka složená a připoutaná ke stěnám. Vypadala jako zakonzervovaná, až na Sandin kokon, který trůnil uprostřed a z něhož na podlahu kapal elektrolyt a zvratky.

„Je tady nahá mokrá holka!“ zařvala Sanda z plných plic. Ozvěna se odrážela všemi směry, ale nikdo neodpovídal. „Do prdele.“

Sanda nechtěla strávit bůhvíjak dlouho marinováním v guláši z vlastních výměšků, a tak zařala čelist a zkusila přehodit

nohu přes okraj vany. Jenže se akorát ztuhle překlopila a padla tváří na zem.

„Au.“

Vyplivla krev a zvedla potlučenou hlavu. Pořád nikde nikdo. Kdo vlastně velel téhle plechovce? Ošetřovna byla napohled udržovaná, ale ona nikde neviděla jediné logo Ady Primy. Nikdy ji nenapadlo, že ta stylizovaná duální těla obemknutá orbitálními drahami jí někdy budou chybět.

Vyvolala si napůl zasutou vzpomínku na základní výcvik a po břicho se doplazila k dlouhé zásuvce. Oddechovala přitom jako lokomotiva, ale ryzí vztek ji hnal kupředu. Netušila, kdo dostal ten geniální nápad vzbudit ji bez asistence medika, ale nejradši by mu dala do zubů. Sice stála jen na jedné noze, ale pěsti měla pořád obě.

Škubnutím otevřela zásuvku, vytáhla se do kleku a nahlédla dovnitř. Berle žádné, ale našla stojan na kapačku. To bude muset stačit. Zvedla se do stoje, chvíli stála zády přitisknutá ke zdi a lapala po dechu. Tvrdý kov stojanu se jí zarýval do podpaží, ale to jí teď bylo jedno. Znovu stála na nohou. Nebo alespoň na noze. Rozhodla se najít medika, kterého by mohla zdrbat.

Kolečka stojanu zaskřípala, když potácivým krokem vyrazila přes ošetřovnu. Dveře se s uspokojivým syknutím otevřely, a dokonce i zatuchlý recyklovaný vzduch prázdné chodby zavoněl svěže ve srovnání s gelem, ve kterém ještě před chvílí plavala. Na prahu se zastavila. Napadlo ji, že se vrátí pro župan. Ále, k čertu s ním.

Vyšla na chodbu, otočila se směrem, kterým se pravděpodobně nacházela pilotní paluba, a ztuhla. Dveře se vedle ní zavřely a ona spatřila logo, které znala až příliš dobře: planeta ověncená plamennými křídly.

Ikarion.

Byla na nepřátelské lodi. Jednonohá.

Nahá.

Vklouzla zpátky na ošetřovnu a zamířila ke stěně s panely. V duchu proklínala každé zaskřípění koleček infuzního stojanu. Musela najít komunikační systém, a to rychle.

Prsty od gelu klouzala po dotykové obrazovce a procházela neznámé protokoly. Hrdlo měla stažené panikou, ale přinutila se zhluboka dýchat, aby si zachovala chladnou hlavu. Vždyť pilotovala bitevník. Tohle zvládne i svou levou zadní.

Čekala, že se každou chvíli rozkvílí poplach. Plácla do ikony lodního komunikátoru, ale pak zaváhala. Co by sakra měla vysílat? Kód pro „pomoc, jsem nahá a bez nohy na ikarijské lodi“ během výcviku neprobírali. Kousla se do rtu a vytukala svůj volací znak – 1947 – následovaný číslem 7500, univerzálním kódem pro únos. S trochou štěstí tu náповědu někdo pochopí: číslo 1947 bylo uneseno. Jasně jako facka, no ne?

Plácla na *Odeslat*.

„Dobré ráno, jedna-devět-čtyři-sedm. Čekal jsem, až se probudíš,“ ozval se mužský hlas ze stěn kolem ní. Sanda sebou trhla a málem se svalila na zem.

„S kým mluvím?“ Svému hlasu vnutila autoritativní tón, i když by nejradši skočila zpátky do kokonu.

„Tady samočinný křížník Bravo-India-Šest-Jedna-Mike.“

Samočinný křížník? Chytrá loď? Sanda potlačila úsměv – věděla, že ji loď vidí. Chytré lodě byly na Adu Primu příliš pokročilá technologie, ale Sanda je během výcviku studovala zevnitř i zvenčí. Byly sice ve všech ohledech inteligentnější než lidé, ale lidských vad se nezbavily. Pořád se jim dalo lhát. A dokonce i lichořit.

„Ráda tě poznávám, křížníku. Já jsem Sanda Greevová.“

„Jmenuji se *Světlo Berossovo*,“ řekl hlas.

No jasně. Ti pitomí Ikarijci se nespokojili s jednoduchými volacími znaky a své lodě pojmenovávali po starověkých vědcích. S nuceným lehkým úsměvem přikývla a zalétla kradným pohledem ke dveřím. Mohla ji posádka lodi slyšet? Předtím na její křik nikdo nereagoval, ale teď by si mohli všimnout, že jejich loď mluví s někým cizím.

„To je na přátelskou konverzaci takové formální.“

„Bero je přijatelná alternativa.“

„Beru, Bero. Mohla bych se na něco zeptat? Kolik duší je momentálně na palubě?“

Stojan na kapačky sevřela pevněji a rozhlédla se, jestli by jí něco neposloužilo jako zbraň. Tohle byla chytrá loď. Ruční zbraně tu byly určitě zakázané, aby posádka do toho klenotu nenadělala díry. Pak by jí už stačilo jen se někde zašít a počkat, až Ada Prima zachytí její volání a přiletí zjistit, co se děje.

„Jedna duše na palubě,“ odpověděl Bero.

„Cože? To nemůže být pravda.“

„Na palubě je jedna duše.“ Sanda v tom hlase na první poslech slyšela pobavení, ale po chvíli jí začal vrtat hlavou. Zaznívala v něm... snad stíněnost? Vážně dávají chytré lodě průchod emocím? Sandě přišlo, že umělá inteligence s tak velkým mozkiem by takový tón použila jen záměrně.

„Na ošetřovně ano, ale ve zbytku lodi? Kolik?“

„Jedna.“

Sanda si olízla rty. Srdce slyšela až v uších. Otočila se zpátky k panelu, odkud prve vyslala svou zprávu, a vyvolala si navigační systém lodi. Z ošetřovny nemohla bez vyššího oprávnění nic měnit... Každopádně ta loď běžela celá na autopilota. Pokud byla na palubě opravdu jediná... Možná by Bera přesvědčila, aby ji vrátil na Adu Primu. Kdyby nadřízeným doručila chytrou loď, vysloužila by si dost respektu na zbytek života. Třeba by jí zaplatili i novou nohu.

„Bero, zobraz mapu místního systému, prosím. Ukaž všechny přístavy v dosahu.“

Pauza. „Bero?“

„Jste si jistá, seržantko Greevová?“

Sanda znepokojeně povytáhla obočí. „Říkej mi Sando a ano, přihraj mi tu mapu.“

Ikony řídicích systémů zmizely a nahradil je trojrozměrný model místního výseku vesmíru. Sanda zamrkala. Napadlo ji,

jestli v očích pořád nemá sliz. To byl snad nějaký omyl. Viděla Bera, zářící tečku v propastné černi. Pás asteroidů mezi Adou Primou a Ikarionem se trpytil jako světlo hvězd. Dle souřadnic zobrazených nad ikonou lodi by měla vidět Adu Primu. Nacházeli se nedaleko bojiště u Dralee, a přestože mezi nebeskými tělesy ležela spousta prostoru, Dralee bylo Adě v soustavě nejbližší. Proto ji sem poslali hlídkovat.

„Bero, máš poškozený displej?“

„Ne, Sando.“

Polkla. To by přece Ikarijci neudělali. Tu trpasličí planetu přece chtěli. Potřebovali přístup k tamější Casimirově bráně.

„Bero. Kde je v této simulaci Ada Prima?“ Sanda dvěma prsty zvětšila přiblížení. Hvězda soustavy, Kronos, se kutálela v dálce, zářivá a žlutobílá. Ikarion také zmizel.

„Bero!“

„Ikarion po bitvě u Dralee aktivoval Fibonův protokol. Důsledky byly nečekaně dalekosáhlé.“

Displej se změnil, záběr se znovu oddálil. Ikarion i Ada Prima se najednou objevily, kousek od sebe, k čemuž docházelo dvakrát do roka, když se obě planety míjely. Někde mezi nimi, v pásu asteroidů, se zhmotnila černá vlna, která se pomalu šířila do všech směrů a polykala vesmír. Asteroidy zmizely. Ikarion zmizel. Ada Prima zmizela.

Sanda si opřela čelo o displej. Z vlasů jí stékal gel. Studeného skla na kůži si sotva všímala. Prostupovala jí otupělost. Už se nedivila, že je Bero prázdný. Nejspíš vzal narychlo do zaječích. Chytrý kluk. Snadno by si dal dvě a dvě dohromady i bez lidské pomoci.

„Jak dlouho?“ hlesla. Mozek, dosud zpomalený z kryospánku, se jí rozběhl na plné obrátky. Za ramena ji popadl šok a pořádně s ní zacloumal. Smutek si dopřeje později. Teď měla plné ruce práce. Třeba se v troskách nacházeli další přeživší. Evakuační moduly plující černou tmou. Předsunuté základny v pásu.

Bývaly tady i přístavy, skryše. Bez zásobování z Ady Primy nebo Ikarionu tam všichni pomřou hlady, ale to ještě chvíli potrvá. S chytrou lodí by mohla všechny posbírat. Převravit je do nejbližší obyvatelné soustavy, než se pohon lodí vybije. A kdyby měla velké štěstí... V srdci jí zahořel troufalý plamen naděje. Její bratr a otcové byli vynalézaví lidé. Otec Graham by určitě věděl předem, co se chystá. Ten vždycky věděl, co se kde šustne, a prsty tahal za rozsáhlou síť konexí. Jestli tu zkázu někdo přežil, oni byli určitě mezi nimi.

„Od bitvy u Dralee uplynulo dvě stě třicet let.“

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3541

Začíná to dnem promoce

Schody pod Biranem znepokojivě vrzaly, když stoupal na pódium, ale on nehodlal dovolit, aby něco takového oddálilo okamžik, ke kterému celý život směřoval. Nad hlavou mu bzučely zpravodajské drony jako přetržené dráty vysokého napětí. Jejich kuželová světla ho oslepila, sotva došel k pultíku. Strážkyně Li Šun mu svými silnými prsty sevřela dlaň. Ve slavnostním černém rouchu se proměnila z přísné učitelky a dlouholeté mentorky, kterou znal a obdivoval, v něco nadpozemského. Blyškla po něm úsměvem a v koutku oka se jí zaleskla stříbrná slza. Hrdost. Biranovi se nadmula hrud'

Šun se otočila k pultíku a opřela se o něj oběma rukama. Řetízek mikrofonu kolem jejího krku vysílal její hlas k tuctu promujících Strážců a k tisícům občanů Ady Primy, kteří se tísnili v ochozech.

„Představuji vám novopečeného Strážce: Biran Aventure Greeve. První ve své třídě.“

Davem i síti se rozlehl jásot. Na masivních obrazovkách zavěšených na dronech svítily rozzářené tváře moderátorů. Biran se díval sám na sebe, jak od Šun přebírá pultík.

Srdce se mu rozbušilo, dlaně se mu potily. Ještě to šlo, když seděl v davu se svými promujícími spolužáky, ale teď byl tady nahoře. Sám. Měl mluvit za ně, přede všemi. Měl promluvit k občanům Primy v jiných městech a osadách, na jiných

světech. První z nové generace – předvoj vědeckého pokroku Primy.

Poznámky k projevu čekaly v jeho náramkovém padu; mohl je kdykoli otevřít. Nikomu by to nevadilo. Naopak se s tím počítalo. Bylo mu teprve dvaadvacet, právě promoval. Nikdo by se nad tím nepozastavil. Lidé by si spíš šuškali, kdyby s tím váhal.

Biran se zhluboka nadechl – dával přitom pozor, aby to nezachytil mikrofon – a také se přidržel pultíku. Hledal v publiku známé tváře. Ne svou kohortu – svou rodinu. Většina jeho kohorty mu už byla dočista ukradená. Za léta výcviku se z nich vyklubali malicherní šplhouni, politické zmije. Dokonce i Anaia, jeho kamarádka z dětství, se spřáhla s Lili, nejbohatší dívkou ve skupině, jen aby se protlačila blíž k vrcholu. Jeho otcové, Graham a Ilan, byli někde v davu. Sestra Sanda se na něj určitě dívala na svém bitevníku, cestou na hlídku u Dralee. Záleželo mu jen na rodině.

Věřili mu. To zvládne.

„Občané Ady Primy,“ začal a hned se proklel za to, jak mu nervozitou skřípe hlas. Dýchej. Nespěchej. „Je mi ctí, jakož i všem mým spolužákům...“

Výjev na zavěšených obrazovkách se změnil. Radost ve tvářích hlasatelů vystřídal strach. Biran ztuhl hrůzou, že za tu změnu může on.

Později litoval, že tomu tak nebylo.

Zvuk byl ztlumený, ale na spodní straně obrazovek běžel zpravodajský pásek: Bitva o měsíc Dralee. Síly Ady Primy ztlacheny zpět Ikarionem. Očekávají se ztráty. Potvrzené oběti.

Tvář hlasatele zmizela a nahradila ji vesmírná tma. Biran si matně uvědomil, odkud přenos pochází – ze satelitu na oběžné dráze kolem jiného Belaiova měsíce. Byl to hodně široký záběr, lodě vypadaly jen jako drobné tečky světla na černém pozadí.

A pak se ty tečky rozpadly.

Biran ztuhl. Po zádech mu přeběhl mráz. Jednotlivé lodě odsud nebylo možné odlišit, nešlo poznat, kterou z nich

pilotovala zrovna Sanda. On ale v hloubi duše věděl, že jejich sourozenecké pouto se přetrhlo. Světla jedno po druhém zhasínala. Za ním vykřikl nějaký učitel.

Vtom reproduktory na stadionu zapraskaly novým hlasem, který Biran nepoznával, klidným a mechanickým. Pravděpodobně patřil umělé inteligenci. Biranovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že právě takový se používá při poplachových cvičeních ve škole.

„Pravděpodobnost nárazu překročila bezpečnou mez. Prosím, kryjte se...Pravděpodobnost nárazu překročila...“

Trosky. Kusy lodních vraků Ady Primy, které se nyní řítily vesmírem k jejich stanici jako poslové zkázy. Také kousky vojáků. Možná i Sanda, která v té tenké vrstvičce atmosféry kolem stanice Hlídka shoří na vesmírný prach. Tak daleko to dojít nemělo. Ikarion byl slabý. V pasti. Občané Primy, dokonce i na zapadlé Adě, za sebou měli impérium. Ikarijci by si netroufli... Jenže oni si troufli.

Válka. Nastal pat.

Dav se zavlnil. Zatímco mechanický hlas dál drmolil své varování, světla na stadionu potemněla na krvavě rudou a bílé světelné šipky ukázaly cestu ke krytům. Jeden ze starších Strážců na pódiu – Biran se na něho ani neotočil – se vzpamatoval a přistoupil k němu. Biranovo rameno sevřela dlaň. Ne v gestu blahopřání, ale jako projev soucitu. Biran se vrátil k pultíku.

Konečně našel hlas.

„Uklidněte se,“ požádal a tentokrát se mu hlas nezlomil. Rozlehl se po celém stadionu a přitáhl pozornost těch, kteří naléhavě potřebovali autoritu.

„Prosím, uklidněte se. Přece se navzájem neušlapeme. Jsme občané Primy. Jednáme společně, jako jedno tělo. Vezměte své krajany za ruku a vyhledejte nejbližší úkryt. Spěchejte. Buďte trpěliví. Zachraňte se.“

Rozpoutaná vřava se uklidnila, příboj lidí dorážející na stěny stadionu se stáhl do spořádaných hadů v uličkách. Biran podstoupil od pultíku.

„Pojďte,“ pobídl ho Strážce Vladsen. Biran se konečně ohlédl. Chvilí mu trvalo, než si muže zařadil. Vladsen byl členem Protektorátu a se studenty se stýkal jen zřídka, jen při formálních příležitostech. „Kousek odsud je kryt pro Strážce.“ Ukázal na nedaleké dveře, vzdálené jen pár metrů od pódia, které teď vibrovalo v rytmu tisíců prchajících nohou. Právě k nim zamířil zbytek Biranovy kohorty, v čele se Strážkyní Šun.

Biran se vykroutil z Vladsenova sevření. Rozhlížel se kolem sebe a hledal své otce. Pohledem se zastavil na hloučku lidí u hlavní brány stadionu. Robotičtí uvaděči, kteří dav usměrňovali, vykřikovali žalostné příkazy a prosby. Panikařící lidé ignorovali obojí.

„Potřebuji někoho, kdo je povede.“

„Vy jste teď Strážce,“ řekl Vladsen pevně. „Vaší povinností je přežít.“

„Na akademii jsme trénovali, jak si počínat v nouzové situaci. Chcete říct, že to byla od počátku jen formalita?“

Vladsen naklonil hlavu na stranu a zkoumavě se na něho zahleděl. „My máme chránit znalosti našeho lidu v průběhu věků, ne jednotlivce a jejich momentální potřeby.“

Něco v Biranovi se vzepřelo, vzbouřilo. Odepjal si z ramen černý plášť, přetáhl si ho přes hlavu a hodil ho na zem. Lehké kalhoty a košile ho před simulovaným podzimním větrem moc nechránily. Přesto si rozepnul a vyhrnul rukávy.

„Vy se běžte schovat. Já mám práci.“

3

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3771

Sandin první den v budoucnosti

Sanda udeřila dlaní do obrazovky a obtiskla na ni lepkavou siluetu dlaně. Dvě stě třicet let. To nebylo možné. Slyšela zvěsti, že Ikarijci mají za lubem něco velkého... ale tak velkého, aby to zničilo celé dvě planety? Obyčejný výtvar lidských rukou přece nemohl vyvinout takovou destruktivní sílu. O tom by přece věděla. Bero si z ní dělal prdel. Šlo o nějaký úchylný žertík umělé inteligence. Všichni přece nemohli umřít. Vypařit se. Proměnit se v mezihvězdný prach.

„Bero.“ Hlas měla napjatý, ale ne proto, že by ho nepoužívala. „Nehraj si se mnou. Evakuační moduly takovou životnost nemají. Kdybys mluvil pravdu, zbyl by ze mě jen kus vesmírného odpadu. Tak znovu, jak dlouho?“

„Moje původní výpočty jsou správné,“ trval na svém uhlazený hlas.

Chtělo se jí křičet. Na displeji četla jen nesmyslná čísla, stupidní odhady. Pořád na něm viděla tu černou prázdnotu tam, kde býval její domov. Znovu do něj párkrát dloubla a prošla si diagnostiku. Nenašla nic složitého, na to nebyla ošetřovna zařízená, ale vymáčkla z něho aspoň výkon motoru a stav podpory života. Všechno vypadalo dobře. Nebyl důvod, aby Bero takhle bláznil. Ohnula ruku, aby si prsty rozčesala lepkavé vlasy, ale vzápětí ztuhla, když ji za očima bodla prudká bolest. Jen migréna z kryospánku. Dýchej. Vydrž.

Sanda se v doprovodu skřípajících koleček stojanu otočila a zahleděla se do stropu tam, kde dle jejího odhadu byla kamera.

„Vysvětlí to.“

„Nemusíš se dívat do kamery, Sando. Ke komunikaci nevyžadují oční kontakt. Vidím tě kdekoli na ošetřovně.“

„To máš super.“ Sanda píchla prstem do baňatého kovového oka. „Ale já potřebuju nějaké odpovědi a z tamté... úchylnosti se mi už zvedá žaludek.“

V koutku oka jí zablikal nástěnný displej a ona se na něj ohlédla. Spatřila zářivý, popelavě šedý symbol Ikarionu.

„Mně se chce zvracet.“

„Rozumím. Omlouvám se.“

Obrazovka znovu blikla a logo Ikarionu vystřídal duální systém Ady Primy. Sanda si olízla hořké, gelem potažené rty a zadívala se na svůj někdejší domov – trpasličí planetu a orbitální stanici, kolem níž obíhala Casimirova brána. Nevěřila, že to všechno už není. Nemohla to být pravda.

„Bero!“

„Pokud by tvému současnému rozpoložení vyhovoval jiný záběr...“

„Na záběr kašli. Teď chci informace o Fibonově protokolu. Hned.“

„Nemusíš se mnou mluvit jako s počítačem.“

„Tak se tak přestaň chovat! Dobře víš, co chci. Proč mi to nevysvětlíš?“

Zaváhání. „Je to... znepokojivé.“

„Tuhle čáru jsme už překročili, nemyslíš? Znepokojená jsem už nějakou chvíli. Skoro až rozrušená. Tak si přestaň hrát na ostýchavku a řekni mi, do jakého světa jsem se to probudila.“

„Nechci, aby ses na mě zlobila. Moje existence a ta zkáza spolu souvisejí.“

Útroby jí sevřel mráz. Přisunula si stojan na kapačky blíž k tělu. „V tomhle máš prsty ty?“

„Ne!“ Popření tak ostré, až ji bodlo v uších. „Jsem jedním z výsledků souvisejícího výzkumu, nic víc. Nejsem jen obyčejný chytrý křižník, jsem mezihvězdný. První ve své třídě. V mých laboratořích se prováděl biometrický výzkum.“

Berovi zněla v hlase vzestupná melodie hrdosti. Sanda si představila, jak loď vypíná hrud' a pohazuje vlasy. Raději spolkla uštěpačnou poznámku. Ikarion se odjakživa bránil placení poplatků za brány Primům, kteří je ovládali. Sandu vůbec nepřekvapilo, že nakonec přišli s nějakým šíleným plánem, jak cestovat vesmírem tradičním, pomalým způsobem.

„Jak mezihvězdný, zhruba?“

„Osm procent rychlosti světla.“

Sanda se kousla do rtu. Šnečí tempo. Když člověk proletěl Casimirovou bránou, což byla technologie, kterou měli k dispozici jen její lidé, Primové, do hodiny byl v propojené hvězdné soustavě. Jako propíchnout časoprostor jehlou. Jistě, brány byly jen mosty mezi soustavami, každopádně skákat po soustavách bylo mnohem rychlejší a bezpečnější než lítat mezi hvězdami na ohnivém ohonu.

„To není špatné,“ zalhala. „Ale co to má společného s Fibonovým protokolem?“

„Nejsem jediný, kdo dokáže zrychlit na osm procent cé.“

Sandě vyschlo v ústech. Polkla lepkavé sliny. Jakýkoli předmět, který by se dokázal rozpohybovat na smysluplné procento rychlosti světla, by se proměnil v ďábelsky ničivý projektil.

„To myslíš relativistické dělostřelectvo? Teoretické a nanejvýš kreténské kanóny, co by vypouštěly akorát hroudy tupé hmoty, protože takové přetížení by žádná technika nevydržela? Musel by ses obejít bez naváděcího systému, takže bys střílel prakticky naslepo. Proč by se Ikarion s takovou zbraní namáhal? Ve válce by byla k ničemu.“

„Ale proti planetám by fungovala znamenitě.“

„Dios.“

Tvář jí ochabla, prsty svírající stojan na kapačky jí ztuhly. Vypouklá čočka kamery na ni dál zírala, netečně, bez mrknutí. Nevěděla, jaké vysvětlení čekala. Takové určitě ne.

Displej znovu blikl. Otočila se k němu.

„Předmětem první názorné ukázky,“ pokračoval Bero, „se stal asteroid míjející planetu Ada. Bylo to měsíc po bitvě u Dralee.“

Na displeji se objevil duální systém Ady Primy – planeta a její orbitální brána. Na černém pozadí se pomalu sunul asteroid. Výjev doplnily názorné čáry, aby si divák udělal lepší představu o trajektoriích obou těles.

„Ikarion pustil do éteru zprávu, že se chystá zaútočit. Ada usoudila, že asteroid slouží nepřátelské flotile jako štít, a vyslala vstříc nepříteli své bitevníky. Když je asteroid míjel, Ikarijci ho zasáhli Protokolem a vmžiku ho proměnili v reziduální oblak, který vyřadil z provozu devadesát pět procent flotily Ady. Povrch planety utrpěl těžké kinetické bombardování. Pozůstatky asteroidu poškodily spoustu kopulových habitatů.“

Sanda pomalu sklouzla po stojanu a holým zadkem dosedla na studenou zem. S pohledem přilepeným na displeji sledovala, jak trosky vypařeného asteroidu – relativistickými rychlostmi proměněné v plazmu – páchají spoušť ve flotile a na Adě. Žluté trojúhelníky, bitevníky jako ten její, hromadně pohasínaly. Takhle to vypadalo, když její rodina sledovala záběry po bitvě u Dralee? V hrdle ji dusila žluč.

„Přeživší?“

„Mnoho.“ Berův hlas byl měkký, ne však vlídností, nýbrž studem. Sanda křečovitě sevřela spodní část stojanu. Údy měla jako z rosolu, trásla se po celém těle. Oslabená hned dvěma šoky za sebou.

„Habitaty byly poškozené, ale většina civilistů a Strážců přežila. Stanice Hlídka vyvázla bez úhony. Ikarion pohrozil, že příště zasáhne Adu, pokud se s nimi Primové nepodělí o tajemství stavby brány.“

„To by Strážci nikdy neudělali,“ prohlásila Sanda.

„Správně. Obrana Ady byla v troskách, a tak Strážci zdržovali a hráli o čas. Ikarijci se však nedali oklamat. Protokol přesunuli do prostoru mezi oběma planetami. Aktivovali ho a vypustili projektily relativistickou rychlostí na expandující spirálovou trajektorii. Ikarijci měli v plánu zasáhnout Adu, až bude jejich planeta chráněna plynným obrem Kalkem. Jenže se zmýlili a jejich planetu postihlo bombardování také.“

„Sabotáž?“

„Zdá se to pravděpodobné.“

„To jim kurva patří.“

Odmlka. „Souhlasím.“

Sanda si připomněla, že i Bero určitě ztratil spoustu lidí, a ovládla se.

„Tak jo,“ řekla. „Fajn.“

Se sténáním se vytáhla na nohy a přebelhala se k obrazovce. Jednou rukou se opřela o zeď a druhou dloubla do displeje. „Takže jsme blízko Dralee, že? To znamená, že brána je asi půl astronomické jednotky odsud, tedy pokud...“

„Brána už neexistuje.“

„Co prosím?“

„Casimirovu bránu na Adě Primě zničilo druhé bombardování. Ikarion ani Ada nepřežily. Zůstaly po nich jen dva oblaky trosek. Ty se za dostatečně dlouhou dobu potenciálně opět sloučí v planety, ale tento časový horizont je z lidského hlediska irelevantní.“

Sanda polkla. Hlasitě. „Brána... neexistuje.“

„Správně.“

„A ty zvládneš jen osm procent rychlosti světla.“

„Správně.“

„Tímto tempem to potrvá...“ Sanda na displeji provedla krátký výpočet. „Na Atrux Primu, nejbližší obydlenu planetu, to potrvá asi pětasedmdesát let.“

„Správně.“

„Kurva.“

„To říkáš často, Sando.“

„Dneska mám totiž pěkně zkurvený den, Bero.“ Sanda si promnula kořen nosu, na kterém jí před operací očí sedávaly brýle. „Co navrhuješ?“

„Aby sis dala v klidu sprchu. Nemusíš mít obavy, že něco důležitého propásneš.“

Sanda zírala na kaluž nutričního sajrajtu a tělesných tekutin, která se jí rozlévala kolem nohy. Pomyslela si, že ta loď je nějaká drzá.

4

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3541

Bitvou u Dralee se všechno mění

Ruce měl od dveří krytu celé od vazelíny. Už léta je nikdo neotevřel kvůli ničemu jinému než údržbě. Biran se musel zapřít a za masivní závoru vší silou škubnout. Obrátil dlaně sem a tam, v údivu nad černými šmouhami. Bylo to už dlouho, co se v životě potkal s něčím jako špína.

„Strážce Greeve,“ řekla žena. Biran zvedl hlavu. „Pojďte dál, prosím.“

Trosky bitevních lodí nedolétly na stanici ani k habitatu, lidé Primy byli v bezpečí, ale Biran si přesto připadal prázdný, když se ztěžka zvedal na nohy. Jeho boty nechávaly na dokonale šedé kompozitní podlaze prachové šmouhy. Ještě dnes ráno by se zhrozil, ale teď... Teď mu to bylo jedno. Tahle planeta, tahle místnost, měl větší problémy než hygienu.

Dveře kanceláře Strážkyně Šun se otevřely. Šun dávala přednost spartánskému vybavení. Stěny byly obložené syntetickým mramorem, který jako by splyval s šedou podlahou. Strážkyně seděla u svého stolu a na obrazovce za ní běžel podle všeho živý přenos blízkého vesmíru. Biran polkl. Kdepak, tak blízkého zase ne. To byl měsíc Dralee. Adě nejbližší nebeské těleso, v noci na nezastřeném nebi pouhá skvrnka světla. Ovšem na obrazovce nad Šun to byla šedá koule dost velká na to, aby Biran viděl jizvy, kterými ji poznamenala dávná tektonika.

Šrámy po dopadech vesmírné suti všeho druhu. Tvar toho měsíčku se mu vtiskl do srdce.

„Posadte se,“ řekla Šun tiše a její hnědé oči zalétly k židli na protější straně stolu. Po její levici seděl Strážce Lavaux, štíhlý muž se světlými vlasy a přepjatě uvolněným stylem oblékání, který Biranovi vždy přišel spíše líný a nedbalý. Po své pravici pak měla Strážce Garcii, Lavauxův protipól, pokud jde o módu. Pro Garcii byly typické dokonale padnoucí obleky a nenávist k ochlupení jakéhokoli druhu. Nicméně se šušovalo, že se s Lavauxem často radí o politice. Biran se s nimi během svého mnohaletého výcviku stýkal jen zřídka. Oba byli Strážci Protektorátu. Moderní medicína jim sice vyhladila vrásky, kterým by se lidé v jejich věku normálně nevyhnuli, ale stáří a moudrost jim přesto koukaly z očí. Ani jeden se netvářil šťastně, oba se však přinutí k úsměvu, když je Biran kývnutím pozdravil.

„Vaše mravy dnes ráno na nás udělaly nemalý dojem,“ začal Garcia. Biranovi zacukal v koutcích úst potlačený úsměv. *Mravy...* přišlo mu to jako nemístné slovo. „Tváří v tvář chaosu jste zachoval chladnou hlavu. Za normálních okolností nevděčný úkol. Ale my si toho všimli. A děkujeme vám.“

Všichni tři sklonili hlavy. Kdysi by se mu hrud' dmula pýchou, ale dnes byla dočista prázdná.

„Co naše lodě?“ zeptal se. Únavou se mu klížily oči, ale tohle musel vědět. Za posledních dvanáct hodin, kdy mu společnost dělaly jen poplašné sirény a divoké spekulace, málem zešilel. Věděl, nebo si to alespoň myslel, že jakmile se výjev na obrazovkách poprvé změnil, že o ni přišel. Ačkoli ho výcvik naučil, že instinkt a pravda nejdou vždy ruku v ruce.

Když se ale Šun předklonila, opřela se lokty o stůl a sepjala prsty, veškerá naděje se rozplynula. Kdyby Sanda přežila, řekl by mu to některý výše postavený Strážce. Ale protože zprávu o jeho sestře nechali na Šun, znamenalo to jediné – chtěli, aby jeho mentorka tu ránu trochu zmírnila.

Biran čekal na neodvratnou pravdu a s každým nádechem mu ubývalo sil.

„Všechny lodě byly ztraceny. Signály z evakuačních modulů nedorazily. Je mi to moc líto, Birane.“

Jakoby z velké dálky se díval, jak ho ostatní pozorují. V hloubi duše se s tou tragédií smířil asi už tenkrát, kdy hlasatelova tvář na obrazovce nad davem najednou potemněla. Co jim měl říct? Co chtěli slyšet? Co by mu poradila Sanda? Před očima mu vytanuly její topazově hnědé oči. Co by asi řekla, kdyby se jí zeptal, čím se má v téhle chvíli stát? Vždycky v něj věřila. Fandila mu, když začal studovat na Strážce. Dala se prý na pilotování bitevníků, aby své malé Běčko ochránila.

„Rozumím,“ odušil. „Děkuji, že jste mi to řekli dřív, než se to rozkřiklo.“

Šun a Garciovi se ve tváři objevila úleva. Lavauxovi koukala z očí zvědavost, ale Biran ho neznal tak dobře, aby mohl hádat, co to znamená.

„Za daných okolností.“ Šun se viditelně uvolnila a znovu nahodila vlákno konverzace, jako tkadlena spokojená s výsledkem své práce. „Poradili jsme se a rozhodli, že pokud si přejete, můžeme implantaci čipu Strážce prozatím odložit. Nechceme vám vzhledem k vašemu... vzhledem k dané situaci přitěžovat.“

Zármutku. Nechtěli říct *vzhledem k vašemu zármutku*. „Nechci nic odkládat,“ vyhrkl Biran. Ostatní povytáhli obočí. „Sanda tohle chtěla ze všeho nejvíc.“

„Tak ho dostanete hned,“ promluvil poprvé Lavaux. Biran vděčně přikývl.

Garcia zjhl. „Neukvapujme se, Lavauxi. Ten mladý muž utrpěl velkou ztrátu. Měl by si vzít čas na odpočinek a zotavení. Není kam spěchat.“

Šun souhlasně pokývala hlavou. Lavaux se zamračil.

„Při vši úctě, Strážce Garcio,“ ohradil se Biran, „já myslím, že je kam spěchat. Co dnes provedl Ikarion, to si žádá vyhlášení války, nemám pravdu?“

Starší Strážci se rozpačitě zavrtěli. Mlčení nakonec přerušila Šun: „Ředitel Olver na toto téma promluví ještě dnes večer.“

„Během stavu nouze nemůže žádný člen naší společnosti sedět s rukama v klíně.“

„Máte pravdu,“ řekl Lavaux. „Dnešní ikarijský útok nemá obdoby. Potřebujeme všechny své nejlepší mozky – starší i mladší. Musíme zjistit cíle nepřítele, jejich plány, jejich slabiny. Může na tom záviset obrana Ady Primy.“

Šun si odfrkla. „Přece nevěříte těm povídačkám. Tak úspěšnou technologii Ikarion nemá.“

„Povídačkám?“ přeptal se Biran, hlavně aby zažehnal zmučený sten, který se mu dral do hrdla. Ostatní si vyměnili ostrážitě pohledy, ale Lavaux nakonec odpověděl:

„Tihle dva vám to neřeknou, jste nováček, a ještě k tomu truchlíci, ale já vás na tom pódiu dobře viděl. Jste rozený vůdce, Strážce Greeve.“ Biranovi na krátkou chvíli zabzučelo v uších. Z toho, že ho druzí oslovují novým titulem, se mu zrychlil tep. Lavaux pokračoval: „A věřím, že jste dost bystrý na to, abyste rozeznal žvásty od pravdy. Ikarijci rozhlašují, že sestrojili zbraň, která dokáže zničit planetu.“

„Naprostý nesmysl,“ řekl Garcia. Šun v prstech točila perem.

„Naši zpravodajci tvrdí něco jiného,“ namítl Lavaux. „Důkazů je málo, ale jsou. Bitevníky hlídkující u Dralee nám ještě před bitvou poslaly důkazy o přítomnosti jakési masivní konstrukce v dané oblasti.“

„Trajekt,“ řekla Šun.

Lavaux pokrčil rameny. „Nebo zbraň. To nevíme. Nemůžeme to vědět. Jisté je jen jedno – naši lidé jsou po smrti. Naše lodě i evakuační moduly byly zničeny – odpusťte mi tu přímou, Strážce Greeve – a my jsme vůbec netušili, že Ikarion má poblíž Dralee tak mocnou zbraň.“

„Strážci,“ řekl Biran, když viděl, jak se jeho starší kolegové postupně mračí a chystají se ke vleklé polemice. Byl unavený. Neměl sílu poslouchat, jak se vysoce postavení členové jeho

řádu handrkují o detailech draleeské tragédie. Všichni měli jen kusé informace. Nic nebylo jisté. Biran věděl, že pokud se chce dozvědět, co se stalo jeho sestře, bude si to muset zjistit sám. Jeho kolegové teď měli spoustu starostí, kdežto on jen jedinou. Mohl se soustředit na jediný cíl, jako laser, který se propálí k pravdě.

„Nevím, co se tam stalo, ale zjistím to.“ Otrásla jím podivná slabost. Podlomila se mu kolena, ochably lokty. Celé tělo mu zvadlo jako vyždímaný ručník.

Šun vstala. „Pánové,“ prohlásila, „Strážce Greeve je vyčerpaný. Dnes nám prokázal velkou službu a my ho tu držíme, místo abychom ho nechali odpočinout.“

Obešla stůl, podala Biranovi ruku a pomohla mu vstát. Dlaň měla překvapivě chladnou. „Najezte se. Dejte si sprchu. Vyspěte se. Implantace čipu je naplánována až na ráno.“

Jídlo. No ovšem. Úplně na to zapomněl. Proto se mu svíral žaludek a svaly protestovaly. Kdy naposledy jedl? Koláček a kávu před obřadem?

„Děkuji vám, Strážci,“ řekl, potřásl si s každým rukou a odpotácel se za dveře.

Chodby ústředí Strážců byly ztichlé. Pouze jeho kroky šou-paly o podlahu a jeho mělký dech byl jediným zvukem, který doprovázel neustálé šumění systémů podpory života na stanici. Ústředí Strážců, nesoucí vtípnou přezdívku Konzervárna, bylo částečně akademií, částečně parlamentem a částečně konferenčním centrem a prakticky nikdy v něm nebylo rušno. Vstup sem byl dovolen pouze Strážcům, vybranému vojenskému personálu a vzácným diplomatickým návštěvám, pročež se ticho v Konzervárně stalo životním stylem.

Ale tohle ticho bylo jiné, vyčkávací. Ticho zatajeného dechu, ticho naděje a strachu, které se navzájem dusí.

Chodba, která vedla zpátky do jeho studentského bytu – brzy se měl odstěhovat do domu ve čtvrti Strážců –, se pyšnila dlouhým obdélníkovým oknem. Stanice Hlídka za plexisklem

tajila dech stejně pevně jako Konzervárna. Na kopulovitém habitatu padla simulovaná noc a velkým nebeským štítem nyní dovnitř nakukoval přirozený hvězdný jas. Zdola na něho pomrkávala drobounká domovní světla, ale nebylo jich tolik jako obvykle. Stanice Hlídka potemněla.

Biran přitiskl dlaň na okno a přemýšlel.

Říkal si, jak se mohlo všechno tak zvrtnout. Jak mohli stateční a odvážní lidé zalézt do svých nor jako vyděšené myši. Jak mohla armáda – ohromná armáda, tak velká, že související logistika mu vůbec nešla na rozum – utrpět tak nečekanou a těžkou ránu.

Jak si mohl on v tak rušný den připadat tak prázdný. Tak otupělý. Ani studené sklo ho nevzpamatovalo.

Otcové. Musel najít své otce. Promluvit si s nimi, ujistit se, že jsou v pořádku, říct jim... Říct jim...

„Birane?“

Trhl sebou, stáhl ruku z okna a vsunul si ji do kapsy. Na konci chodby čekala Anaia. Stála napůl odvrácená a váhavě si pohrávala s lemem krátké bundy. Biran se na ni sotva podíval od chvíle, co se na něj před lety vykašlala, aby se sblížila s Lili, nejbohatší a do budoucna zřejmě nejvlivnější z jejich kohorty.

Za ta léta se moc nezměnila. Měla stejné šedozelené oči se zvědavou jiskrou, ale ramena jí stahovalo k zemi něco jiného než gravitace a na rtech se jí usadila nejistota. Biran ji chtěl pokárat, vyčíst jí, že se plíží po chodbách a loví drby, které by ještě zatepla donesla Lili, ale ani na to už neměl sílu. Už si ani nepamatoval, kdy u ní viděl něco jiného než faleš a přetvářku, ale ta únava v jejích očích byla pravá. Dívka si odkašlala, posunula si brýle na nose a on se vrátil do přítomnosti.

„Anaio, je pozdě. Měla bys spát.“

Tmavé tváře měla šmouhaté prachem, kudrnaté vlasy splepené špínou a potem. Na jeho výtku se však napřímila a zvedla bradu.

„Ty snad taky.“

„Já...“ Hlas se mu zlomil, něco křehkého v něm konečně povolilo. Během jediného nádechu byla u něho. Objala ho silnými pažemi a tvrdou bradu mu opřela o spánek, když jí zabořil tvář do ramene a zachvěl se. Z očí mu vyhrkly slzy.

„Šššš,“ zašeptala a pohládila ho po zádech. „Tíše. Co se stalo?“

Napohled hloupá otázka, jenže o evakuačních modulech ona nic nevěděla. O mrtvých signálech, které nikdy nedoputovaly domů se zprávou, že vojáci jsou v pořádku.

„Sanda,“ vyrazil ze sebe. Pak se od ní odtrhl a oběma rukama si zuřivě promnul tváře, aby se vzchopil. „Moduly. Nedorazil ani jeden signál.“

Anaia o krok poodstoupila a pohledem zabloudila do falešné noci. Na poker nikdy neměla talent.

„Co je?“ zeptal se Biran.

Anaia se kousla do rtu. „Neměla bych to vědět, ale...“

„Ale co?“

Dívka se kradmo rozhlédla a ztišila hlas. „Ty moduly... nejsou mrtvé. Vysílají.“

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3541

Planeta: Atrux, lokace: Grotta

Jules se místo největšího úlovku svého života dočkala největšího propadáku. Maják ji dovedl k nízkému skladišti. Skrz střechu té rezavějící hromady plechu trčela rozhlasová věž, architektonický prostředníček. Noxovi trvalo třicet sekund, než se rozesmál. Horký dech zamlžil přední okno jejich hacknutého autotaxíku.

„Ticho,“ zavrčel Harlan.

„Ty vole, vidíš to?“ uchechl se Nox.

Jules pevně sevřela tablet, který připevnila suchým zipem na palubní desku, a poslouchala, jak jí program stále dokola opakuje, že dorazili do určeného cíle. Nad skladištěm, nebo spíš skládkou, blikal modrý smajlík.

„To je ono,“ řekla, jako by se vůbec nic nedělo.

„Taková barabizna.“

„Určitě?“ přeptal se Harlan.

„Určitě. Do té bedny se skeletem jsem vpašovala maják. Musí tam být on i zbytek zásilky.“

„Ledaže by maják někde vypadl,“ řekl Nox.

„Nevypadl.“

„To nemůžeš vědět.“

„Zavři klapačku nebo...“

„Hej,“ křikl Harlan. „Jsme tady. Pojdme to omrknout.“ Po-
klepal na sluchátko v pravém uchu. „Lollo, jsi tam?“

„Kde jinde bych byla?“

„Jenom klid, děvče. Co vidíš?“

„Těžko říct. Celá ta oblast není kdovíjak hlídaná – lepší kamery má i skladiště tady přes ulici. Něco tam ale odebírá proud. Skrze zdi samozřejmě nevidím. Teda mohla bych, kdyby Harlan začaloval ten nový ultrazvukový ruční skener, co o něm básnilo Arden...“

„Chtěl dva tisíce kreditů předem, bez ukázky prototypu.“

„Prima už takovou techniku má!“

„Prima má spoustu hraček, na které se my nikdy nezmůžem. A Arden už vůbec ne. Pokračuj.“

„No jo. Ten sklad odebírá víc elektřiny, než by asi měl. Takže uvnitř jsou generátory. Nejspíš i bezpečnostní systémy, i když vzhledem k tomu, jak vypadá okolí, jde nejspíš jen o magnetické zámky. A místo kamer obyčejné foťáky. Hehe. Jestli chceš vědět víc, musíš mě pustit dovnitř.“

„Ne,“ řekl Harlan.

Jules ztlumila zvuk a ztišila hlas, aby Harlanovy a Noxovy mikrofony nic nezachytily. „Měli bychom ji vzít s sebou.“

Harlan si taky vypnul zvuk. „V žádném případě. Už jsem rozhodl. Lolla je chytrá, ale pořád je jen děcko. Na operační nasazení ještě nemá výcvik.“

„Je jí čtrnáct. Mě jsi poslal na vloupačku, když mi bylo dvanáct.“

„A v jedenácti jsi poprvé zabila. Úplně sama. Lolla je ale jiná.“

„Tím chceš říct, že jí rodiče odkázali svěrenecký fond, na který si bude moct sáhnout v osmnácti, a ty nechceš nic riskovat.“

„Nerozčiluj mě, Jules. Její rodiče mi věřili.“

„No jo, všichni děláme chyby. Tohle je moje operace. Riziko je nízké, úlovek snadný. Holka jde taky. Noxi, máš s tím nějaký problém?“

„Ne, madam.“

„Dobře.“ Jules znovu otevřela kanál a ignorovala Harlanův zlostný pohled. „Lollo, kde je nejslabší článek?“

„Nákladní dveře na jižní straně budovy. Slabé světlo, hromada harampádí, kde se můžete schovat.“

„Sejdeme se tam za pět minut.“

„Jako fakt?!“

„Mám si to rozmyslet.“

„Ani náhodou. Už letím. É... přepínám?“

Harlan po ní střelil pohledem, ale Jules měla oči jen pro tablet, který strhla z palubní desky. Lolla ho napumpovala daty, která sesbírala ze svého bezpečného stanoviště nad nimi. Dokonce i Jules musela přiznat – sama sobě, ne těm dvěma troublem v autě –, že celá ta akce zatím vypadá docela všedně. Přímo nudně.

Třeba to byla jen kamufláž a v té plechové boudě s minimální ochranou se skrývá něco opravdu šťavnatého. Zbožné přání. Nakonec bude ráda, když v té barabizně bude aspoň ta bedna se skeletem.

Ale ani to nebylo pravděpodobné, přinejmenším ne na první pohled. Kamufláž dávno vyšla z módy. Dnes proti nim stáli buď pašeráci, kteří svá bezpečnostní opatření schválně přeháněli, aby vypadali drsněji a důležitěji než ve skutečnosti, anebo Primové, jejichž systémy byly tak špičkové, že si jich člověk všiml, až když ho uvnitř chňaply stěny. Možná právě jim patřila tahle bouda. Možná ji chránilo něco tak dokonalého, že to bylo neviditelné.

Třeba to nakonec přece jen nebude nuda.

„Jsem na zemi,“ hlásila Lolla.

„Jdu za tebou.“ Jules vystoupila z auta a ze zvyku si zkontrolovala zbraň v pouzdře na boku. Byl to jen paralyzér – obyčejný obušek našořený tak, aby vypadal, že by klidně zabil, místo aby způsobil jen ošklivou migrénu. Jeho váha ji ale uklidňovala. Harlan jim smrtící zbraně nedovolil. Vždycky říkal, že úřady nehledají původce omráčeného těla se stejným zápalem jako původce těla mrtvého.

A Jules vždycky namítala, že mrtvý člověka nestřelí do zad, ale omráčený ano. A že chodit na lov jak na procházku je pěkně stupidní.

Jenže její průpovídka nebyla tak chytlavá, a i když tohle byla její akce, Harlan byl velký šéf. Jeho lidi, jeho průpovídka, jeho pravidla. Jednou ale všechno připadne jí. Akorát si nejdřív musí udělat pár zářezů. Například shrábnout tu bednu se skeletem.

Lolla potáhla za asymetrický zip své mikiny, černou syntetickou látkou si překryla dolní polovinu obličeje a přes hlavu si přetáhla kapuci. Vypadala jako ze špionážního filmu. Chybělo jí jen pár kousků drátů, které by jí frajersky visely z kapes.

Nox se ušklíbl. Jules ho štouchla loktem do žeber. Lolla si toho buď nevšimla, nebo jí to bylo jedno. Přikradla se k nim s očima přilepenýma ke svému náramkovému padu, na kterém se probírala jakýmisi tajuplnými datovými toky.

„Žádná změna. Vzduch čistý.“

„Dobře. Tak se na to podíváme.“ Harlan přistoupil ke dveřím a Jules s Noxem ho následovali s paralyzérem v ruce. Harlan zkusil kliku – zamčeno, ale zámek tradiční. Aspoň nemusejí nic hackovat. Paráda. Chvilí se snažil pakličem otočit západku, kov skřípal o kov, a Jules se přistihla, že soucítí s dávnými zloději. Jak jim to kdysi mohlo procházet, když dělali takový rámus?

Dveře se vysunuly vzhůru za doprovodu poplašného kvílení, za které ovšem nemohla technika, nýbrž zanedbání a rez. Všichni ztuhli jako jeden celek a čekali... Žádného pokročilejšího alarmu se však nedočkali, a tak Jules a Noxem vešli, přičemž si na cestu svítili svými paralyzéry.

Pod botami se jim vlnila nerovná podlaha a při každém kroku křupal šterk a odpadky. Stěny byly oprýskané od vlhkosti a rostly na nich rozměrné pruhy plísně. Nikde ani ten nejmenší kus nábytku. Střed podlahy vyznačovalo pár slibných ocelových nosníků, pozůstatek magnetického jeřábu z dávných dob, kdy tady bylo rušno. Ale jinak: rozbité nástěnné panely, dveře

visící z pantů, vyrabované úložné prostory. V celém objektu nebyl jediný zdroj světla, ledaže by ta plíseň tajně fosforeskovala.

„Potvrzeno: hromada sraček,“ ozval se Nox přes komunikátor.

Jules zaťala zuby. „Nejspíš je to opuštěné už delší dobu... ideální skrýš, kde si dočasně odložíš kontraband.“

Nox si odfrkl.

„Ještě nejsme u zdroje signálu.“ Jules mrkla na tablet přichycený suchým zipem na zápěstí. „Ještě kousek, vpravo. Chytáš něco, Lollo?“ Holka se kradla za nimi a mžourala na svůj pad. „Nic nového. Energetická signatura vlevo.“

„Nenapadá mě, co by tady napájeli.“ Nox patou rozdrtil kus rozbité tyčové zářivky. „Vždyť ani nefungují světla.“

„Snad se nezdržíme tak dlouho, abychom to zjistili.“ Harlan se protáhl pode dveřmi, zasunul je za nimi a hodil si paklíč do objemné kapsy. „Jules, jdi první.“

„Jdu.“

Modrá diodka na jejím náramkovém padu ukazovala, že zboží je vepředu a vpravo. V dalším postupu jí bránily jen napůl shnilé dveře, do kterých stačilo šťouchnout a které vedly do stejně plesnivé místnosti jako ta první. Jules si nevzpomínala, jestli se letos už nechala očkovat proti alergii. Sakra. Vzadu v nose ji zasvědilo a ona si odfrkla, aby zažehнала nutkání. Nehodlala kýchat, když měla v ruce zbraň. Kdyby to udělala, měla by to od Noxe každý den na talíři.

Další prázdná místnost – tlející kartony, pár rozbitých injektorů, tu a tam spálená podlaha. Poznávací znaky fetišů a squatterů. Možná tu byla i její matka.

Nemysli na mámu.

„Čisto,“ zahlásila.

Nox přešel k hromadě hadrů a špičkou boty je prohrábl, jestli nenajde něco cenného. Vyplašil akorát krysu, která utekla škvírou ve zdi.

„Možná nám kořist ukradla ta krysa.“

„Sklapni, Noxi. Není to v téhle místnosti, ale vedle.“

„Vždycky vedle,“ zamumlal Nox dostatečně tiše, že Jules usoudila, že to neměla slyšet. Nechala to plavat. Když chtěl, uměl být pořádný kretén. Nemělo cenu ho okřikovat za něco, co si jen bručel pod vousy.

Vedlejší dveře visely jen na spodním pantu, ten horní se dávno odlomil nebo zrezivěl. Na podlaze pod nimi však byla ve vrstvě špíny oblouková rýha, důkaz, že je někdo nedávno otevřel. Jules si zakázala doufat. Nahlédla škvírou dovnitř a posvítla si svým paralyzérem. Zase jenom fetišácký bordel, ale to pořád neznamenal, že je skladiště prázdné. Tahle místnost byla docela malá. Možná se lokátor pletl a zboží se skrývalo ještě o kousek dál. Tahle technika nebyla nejpřesnější.

Jules vzala za kliku a otevřela další dveře. Ztrouchnivělé dřevo kolem povolilo jako mokrá papír a kliku jí zůstala v ruce. Povzdechla si, hodila ji na zem a dovnitř ji dokopala.

Zase nic. Místnost byla prázdná, ale její náramkový pad na ni spiklenecky mrkal, že je tady správně. Neviděla už žádné další dveře ani chodbu, kudy by mohla pokračovat.

„Smůla,“ prohodil Harlan.

„Měli bychom prověřit i ostatní místnosti, odkud Lolla registrovala ten odběr elektřiny. Třeba je tady lokátor obzvlášť nepřesný.“

„Nic tu není.“ Nox se postavil doprostřed místnosti, rozpráhl paže a zatočil se dokola. „Akorát špína a krysy. Není tu ani nic, co by se dalo rozebrat na šrot. Hele, i stěny se bortí.“

Nox udeřil rukojetí paralyzéru do zdi, čímž rozšířil už tak hlubokou trhlinu, a kroutil s ní, dokud ze stěny nevydloubl kus omítky. Z otvoru se vylilo měkké modré světlo.

„Co to kurva je?“ vykulil oči Nox.

Jules se ušklíbala. „Říkala jsem ti, že zboží tu někde bude.“

Odstrčila svého partáka a posvítla paralyzérem do díry. Podél celé stěny se táhla chodba dost široká, aby se tam vešli dva lidé vedle sebe, která se na konci ostře stáčela zpátky

k levé straně budovy, odkud prve Lolla zachytila odběr energie. U země ji lemovaly bílé zářivky stíněné kopulemi z mléčného modrého plexu, jejich světlo však dosahovalo jen do výšky pasu. Jules však i v tom příšeří viděla, že v prachu na zemi jsou rýhy od nízkozdvížného vozíku a na konci chodby stojí známé černé přepravky.

„Vidím ty bedny,“ oznámila. Doufala, že to znělo klidně a vyrovnaně.

„Jak se tam sakra dostaly?“ užasl Nox.

„Koho to zajímá? Víím, jak se dostaneme dovnitř. Pomozte mi s tím šmejdem.“

Jules zastrčila paralyzér do pouzdra, prostrčila obě ruce otvorem a spolu s Noxem lámala křehkou stěnu, dokud v ní neprorazila dostatečně vysoký a široký průchod, kterým by se mohli všichni prosmýknout. To, jak bedny se skeletem vynese ven, bude řešit, až skrýš za stěnou důkladně prozkoumá.

Prošla jako první a chodbu znovu přelétla světlem svého paralyzéro – nic nového. Za ní šel Harlan, Lolla a nakonec Nox. Záhy se však ukázalo, že chodba končí ve slepé uličce směrem od beden.

„Holka by se měla vrátit,“ navrhl Nox.

„Souhlas,“ přikývl Harlan. „Promiň, Lollo, ale nevíme, co je tam uvnitř.“

„Prosím, Harlane. Snad nechceš, abych se vracela stejnou cestou, jakou jsme přišli? Jestli nás někdo sleduje, už je stejně pozdě. Potřebuješ mě.“

„Má pravdu. Nehádej se, Harlane. Tohle je moje operace.“

Harlan vzdychl tak hlasitě, až se ze zdi zvedl chuchvalec prachu. „Dobře. Ale hodíme sebou.“

Jiné než jejich stopy v prachu na zemi nebyly, takže přepravky se skeletem musel někdo navádět tunelem dálkově. Jules hlídkovala nad bednami, zatímco Harlan si klekl na jedno koleno a odklopil plastovou západku. Ve tvarované pění byly seřazené lahvičky tlusté jako palec se stříbřitě šedou tekutinou,

kteřá pableskovala, když Harlan jednu zvedl proti světlu. Velký šéf zasunul do horní části ventilu testovací proužek a přikývl, když papír zezelenal.

„Zboží je v pořádku.“

„Sbalíme to a vypadneme,“ řekl Nox. Dřepł si vedle Harlana a pomohl mu zavřít víko. „Ať jsme odsud co nejdál, až se pro to někdo vrátí.“

„Já myslím, že ten někdo vůbec neodešel,“ prohodila Lolla.

Jules naskočila z dívčina tónu husí kůže. „Jak to sakra myslíš?“

„Tady,“ rozlehl se chodbou Lollin dětský hlas.

Jules vyrazila za ní s Noxem za zády. Paralyzér držela v pohotovosti před sebou, i když jí ve zpoceně dlaní klouzal. Dívka se skláněla na konci chodby, hned za zatačkou, nad kýmsi dalším. Tedy kdysi to býval někdo, ale teď z něj byla mrtvola. Předtím většinu zápachu maskovala plíseň, ale tady už se ten odporně nasládlý puch rozkladu skrýt nedal. Jules podle strniště na bradě hádala, že muž tady už nějaký den, dva leží. Žaludek mu už praskl a jeho blátivý obsah vyhřezl ven do černé, hnilobné louže.

„Jdi od něj,“ houkla Jules a přikryla si nos a ústa rukávem bundy, aby se nepozvracela.

„Nepoznávám ho,“ řekla Lolla. Jules neposlechla a dál dřepěla nad nebožtíkem – dávala si pozor, aby nešlapala do louže –, jako by se spolu normálně bavili. „Není odsud, nebo aspoň nepatří k žádné partě, kterou znám.“

„Koho kurva zajímá, odkud je?“ Jules ji popadla za rameno, vytáhla ji na nohy a zatřásla s ní. „Je mrtvý. Chceš snad tu smutnou zprávu brnknout jeho příbuzným? Vypadneme odsud dřív, než se dozvíme, proč zemřel, jasné? Jde nám jen o zboží. O zabíjení nestojíme.“

„Řadový pašerák?“ houkl Nox z chodby.

„Jo. Teda ohoz by odpovídal, ale tu tvář nepoznávám.“

„Možná se zvrtila předávka.“

„Možná.“ Jules se zahleděla na tělo, ale hned si uvědomila, že se chová stejně morbidně jako Lolla. Měla by toho chlapa znát, měl by to být jeden z těch tří, které viděla stěhovat bedny se skeletem. Určitě byl jedním z nich, všichni na sobě měli stejné zelené vojenské bundy na suchý zip a obličej všem zakrývaly černé pletené kapuce. Jules ale nedokázala říct, který to je, a to ji znervózňovalo v té části duše, kterou dávno pohřbila. Copak už nepozná někoho, koho ještě před chvílí viděla, jen proto, že je po smrti? Nemělo by jí ho být... líto? Nebo tak něco?

„Jules.“ Jules v Noxově tónu postřehla varování a ztuhla. „Vrat se sem.“

Pomaloučku stočila pohled ke dveřím na konci chodby – dveřím, pod kterými se najednou linulo jasné světlo, pulzující jako srdeční arytmie.

„Co to kurva je?“ procedila skrze zuby.

„Myslím, že jsme našli generátor.“ Nox pozvedl svůj paralyzér k elektronickému zámku dveří.

„Nestřílej, ty blbče,“ štěkla Lolla. „Ten... člověk tu leží už moc dlouho. Už nejde poznat, jak umřel.“

„To jako myslíš, že ho zabily ty dveře?“

„Já nevím!“

„Nekřič,“ zasyčela Jules, ale hned si připadala hloupě. Šeptala, aby ji neslyšely dveře. „Na co jiného bychom měli střílet než na vraždící dveře?“

„To je paralyzér,“ podotkla Lolla. „Co s ním asi zmůžeš?“

„Ech, do prdele s Harlanem a jeho pravidly.“

„Co se to tam děje?“ dolehl k nim z chodby Harlanův hlas v doprovodu blížících se kroků.

„Co já vím? Tajuplné vražedné dveře. Zůstaň stát, nebo tě rozstřílí.“ křikla v odpověď.

„Cože?!“

„Lidi. Mám nápad.“ Lolla pomalu zajela rukou do batohu. Světlo pode dveřmi pulzovalo dál. „Hackflastr.“

„Myslíš, že to bude fungovat?“

„Bud' jo, nebo ne. Každopádně tu nemůžeme sedět do rána.“

„Dobrá připomínka. Rozestupme se trochu.“

„Kam se chcete rozestoupit, slečno *Tohle je moje akce*? Támhle jsou dveře, tady je chodba. Nemáme zdání, jaký má ta vy-moženosť dosah.“

„No, náš kámoš mrtvolák má hlavu vcelku, takže moc vyso-ko asi nedostřelí.“

„Takže podle tebe máme nadskočit?“

Lolla vytáhla z batohu stříbřitý kotouč a švihem zápěstí jím mrštila proti dveřím, jako by z batohu vyhazovala žmolek. Nálepka přesně trefila elektronický zámek dveří, její vnitřní obvody s ním navázaly spojení a začaly dekódovat vstupní mechanismus. Po povrchu hackflastru se zamihotalo měděné světlo. Lolla používala špičkovou techniku, tu nejlepší, kterou si mohla koupit. V kombinaci se svými schopnostmi dokázala prolomit většinu systémů během několika sekund. *Tohle* trvalo příliš dlouho.

Světlo pode dveřmi se rozblíkalo. Na chodbu proniklo tiché hučení akumulované energie.

„Skočte!“

„To nemyslíš vážně.“

Jules se chytila praskliny ve stěně a vší silou se vytáhla vzhůru ze strachu před vražedným paprskem za dveřmi. Lolla si naopak lehla na zem a zaštitila se batohem. Ten byl vystla-ný pultuctem materiálů, kterým Jules ani nerozuměla. Bylo to od ní pohotové. Snad bude v pořádku. Do chodby se vyhrnulo jasné světlo a na okamžik všechny oslnilo. Jules sebou šklubla, ale držela se dál. Paže a prsty se jí tráslý námahou.

„Je otevřeno,“ oznámila Lolla.

Jules seskočila na zem a přistála do podřepu jen těsně ve-dle černé louže vnitřností. Dveře se skutečně otevřely. To, co jí prve oslnilo, bylo jen normální osvětlení, umocněné bílými stěnami interiéru. Na elektronickém zámku blikala veselá ze-lená diodka.

„Aha,“ zabručela Jules.

Nox se nějakým způsobem vtačil do spojnice stěny a stropu, jako pavouk, který si vymkl několik kloubů. Nohy se mu třáslly jako sulc. Nespadol jen díky gumovým podrážkám, kterými se zapřel o stěnu. Vypadal, že každou chvíli sletí na zem jako přezrálá hruška.

„Co je?“ zavrčel.

Jules potlačila zachichotání a raději se napřímila, aby si zachovala autoritu.

„Seskoč.“ Zhasla světlo paralyzéro, nakoukla do dveří a rozhlédla se po rozměrné místnosti za nimi. Většinu nábytku tvořily nerezové stoly s jakýmsi lékařským vybavením. Jedinou výzdobou zde byly zkumavky a další laboratorní pomůcky. Lidé žádní, nebo je aspoň Jules neviděla. Dokonce je nevíkala ani žádná umělá inteligence.

„Nějaká laboratoř. Pojdme to omrknout.“

Zpoza ohybu chodby se vynořil Harlan s bednou skeletu v rukou. „Kvůli tomu tady nejsme.“

„Moje akce, moje pravidla,“ usmála se na něho Jules. „Copak ty vůbec nejsi zvědavý?“

S Lollou v patách vkročila do laboratoře. Světla zeslábla a pak zhasla. U stropu se rozblikaly červené diody a noc prořízlo tiché, leč sílící kvílení alarmu.

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3771

Druhý den znovuzrození

Bero poslal do monitoru v ošetřovně svá schémata a nechal Sandu, aby si je důkladně prostudovala. Byl tou nejpodivnější a zároveň nejbáječnější lodí, na jakou kdy vstoupila. Zazubila se, přestože byla stále otřesená do morku kostí, a prohlédla si vše, co jí Bero ukázal.

Její desetileté já by určitě zajásalo. Celá vesmírná loď jen pro ni. Prvotřídní, nejmodernější loď pod jejím velením. O tom snila už jako malá. Mezi přepravními bednami ve skladech otců si s bratrem Biranem hrála na vesmírné piráty. Tehdy jí představitivost vykouzila posádku i hvězdné loviště, kde se svými loupežnými kumpány řádila jako černá ruka.

Teď však radostí zrovna neskákala.

Ikarijci s tím svým experimentem rozhodně netroškařili. Škoda, že se jejich mezihvězdné choutky neomezily jen na lodi, že do toho museli tahat i zbraně, ale s tím už dnes nešlo nic dělat. Napomenula se, aby byla za Bera vděčná. Nebýt jeho, nedokázala ani spočítat, kolika různými způsoby mohla zemřít.

Mřížovaný kužel v čele lodi představoval Berovu nejdůležitější část. Bylo to grafické znázornění mohutného elektromagnetického sběrače, který nasával vodík a vše ostatní, co se Berovi připletlo do cesty. Za ním se kroutily magnetické cívky, které se živily mezihvězdnou potravou a zbytkové teplo odváděly do vnější prázdnoty. Hned za nimi ležel baňatý útvar,

jediná boule na jinak rovném trupu. Reaktor na principu CNO cyklu měnil vesmírné dobroty na paprsky gama, které pak Berovi vycházely ze zadní části. Loď kupředu poháněla fúzní pec, jaká se nachází v srdci hvězd.

„Takže Ikarijci vyřešili problém starého náporového motoru,“ podotkla Sanda.

„Ten nikdy žádný problém neměl. Fungoval odjakživa, akorát byl v éře Casimirových bran nepraktický.“

Pravda. Loď byla sice parádní, ale osm procent c nestálo za řeč, když člověk skočil do brány a do hodiny byl v jiné hvězdné soustavě. Pravidla byla sice přísná, ceny vysoké a brány spojovaly jen dvě soustavy, takže delší cesty se stávaly utrpením. Proto se mezihvězdný prostor stále překonával i postaru, pomocí fúzních raket. Každopádně brány byly rychlé. A bezpečné. A nikdo si nemusel dělat vrásky s tím, jak bude za těch pár set let vypadat společnost, až dorazí do cíle.

Ikarijci se však na vodítku Primů vzpínali, rozmístění primských bran pro ně bylo svazující. Chtěli prozkoumávat celý vesmír, ne jen soustavy, do kterých otevíraly dveře Casimirovy brány. Zrovna tohle jim Sanda nemohla vyčítat. Ale spousta jiného ano.

V bezpečné vzdálenosti za reaktorem našla velitelský modul, mrňavý ve srovnání se zbytkem lodi. Takže tam bude nízké géčko. Vzhledem k chybějící noze se na něj skoro těšila. Z válcového velitelského modulu vedla dvě dokovací ústí a výtahy se natahovaly ke dvěma habitatům, které se otáčely kolem velínu. Maličké na papíře, ohromné ve skutečnosti. Však bude mít dost času, aby se tady zorientovala.

„Ve kterém habitatu jsem?“ zeptala se.

„První patro výzkumné paluby, habitat jedna.“ Příslušný paprsek a habitat se rozsvítily žlutě.

„Jsou tady někde lůžka?“

„Tobě teď patří celá loď. Mohu navrhnout kapitánskou kajutu?“

„Ano. Ano, to můžeš.“

Za doprovodu skřípějících koleček stojanu sledovala zelený světélkující pruh ve výšce pasu, který ji vedl rovnými chodbami k cíli. Všechny dveře byly zavřené a z každých na ni zlostně hledělo křiklavé logo Ikarionu. Vyplazovala na ně jazyk. Bero byl natolik zdvořilý, že to nekomentoval.

Kapitánská kajuta se naštěstí nacházela na tomto patře, v zadní části habitatu. Clonové dveře se před ní rozevřely. Dotykový displej vedle nich byl potměnlý a prázdný. No jasně. Na téhle lodi už zámky nebudou potřeba.

Kapitán Bera měl k dispozici dvojlůžko, velmi slušný přepych na vesmírné lodi jakékoli velikosti. Postel s vojenskou precizností obepínal šedý přehoz a u hlavy ležely polštáře v barvě ikarijské oranžové. Sanda byla vzhůru teprve hodinu a už měla ikarijského standardního vybavení plné zuby.

Ve sprše se trápila. Proud teplé vody obnažil nervozitu a třas ve všech jejích svalech. Když skončila, měla co dělat, aby se doplazila k posteli a pozadu se na ni svalila. Noha jí trčela přes okraj a kolem mokřých vlasů se jí na ošklivém povlečení rozrůstala vlhká svatozář.

„Sando?“ Berův hlas byl tichý, znepokojený. Sanda se silou vůle napřímila do sedu.

„Pořád jsem tady, Bero. Akorát... trochu unavená.“

V tom ale problém nebyl, ne doopravdy. Přinejmenším nešlo o únavu, kterou by mohla zažehnat zdřímnutím nebo kofeinovou náplastí. Když ještě rozmazávala nutriční gel po půlce lodí, dloubala do displejů, prohlížela schémata a prováděla hrubé výpočty, naplno jí nedocházelo, do jaké situace se probudila. Ale jakmile se ocitla v domácím prostředí – postel, sprcha a úhledná malá komoda –, uvědomila si, jak strašlivě je sama.

Rozumově všechno chápala. Věděla, že její evakuační modul ji udržel při životě nad očekávání dlouho. Že zatímco spala v konzervační pěně, s metabolismem zpomaleným

na minimum, takzvaný ikarijský „vzdor“ přerostl v otevřenou válku, která vymazala z mapy všechny a všechno, co kdy znala a milovala. Vyexpedovala je do jiné reality, pokud něco takového vůbec existovalo.

Po tvářích jí stékaly horké slzy a na čerstvě vydrhnuté pokožce zanechávaly slané stopy. Sanda si je otírala, bránila se náporu smutku, ale její tělo na to mělo svůj názor. Brzy jí začaly lomcovat vzlyky.

Semínko myšlenky – *měla jsem odejít s nimi.*

Sanda je rozdrtila, pomyslným podpatkem zadupala do země. Biran by jí určitě jednu vrazil, kdyby věděl, co jí běží hlavou. Stala se posledním obyvatelem Ady Primy. Bylo její povinností, jejím úkolem přežít, ukázat všem, kdo by chtěli v budoucnu Ikarijce napodobit, že Prima nebyla poražena. Varovat zbývající Primy a možná, snad, být hlasem rozumu. Pokud v té nekonečné tmě zůstal někdo, kdo by jí naslouchal. Varovat před riziky podezřívavosti. Před hrůzou vzájemně zaručeného zničení.

„Tak jo,“ vydechla a znovu se postavila jako nemotorný plameňák. „Fajn.“

Bero neodpověděl. Zřejmě už své lidské protějšky prokoukl dost na to, aby poznal samomluvu. Sanda se jednou rukou opřela o postel a otevřela jednu zásuvku komody. Možná byla v okruhu několika světelných let jediným žijícím člověkem, ale přece jen nebyla sama. Ne úplně.

Sáhla po kombinéze, ale uklouzla. Svět se s ní překotil a ona se uhodila bradou do hrany komody. Za očima jí explodovaly supernovy a ramenem, kterým narazila do země, jí projela ostrá bolest.

„Sando?“ zeptal se Bero ustaraně.

„Nic se mi nestalo. Jsem v pořádku.“ Překulila se na záda a spolkla zasténání. Opatrně si ohmatala rameno. Bylo pohožděné, ale ne vykloubené. Z rozraženého rtu se jí po bradě plazil pramínek krve. Zkusmo si protáhla čelist. Podle všeho

jí nic nebylo. Na tenhle průser s jednou nohou si bude muset zvyknout.

„Mohu ti nějak pomoci?“ nabídl se Bero.

Sanda se zasmála. „Máš ruce, o kterých nevím?“

„Jak se to vezme. Moment, prosím.“

„Bero?“

Ta pitomá loď neodpověděla. Sanda se s povzdechem narovнала a vytáhla do sedu na okraj postele. Chodbou se rozlehlo tiché mručení a dveře se rozevřely. Sanda natáhla krk, ale nic neviděla.

„Nehraj si se mnou.“ Hrábla do zásuvky a konečně se zmocnila záludné kombinézy. Vykulila na ni oči. Jak si ji sakra oblékne? Copak Ikarijci nikdy neslyšeli o kalhotách? Co kalhoty, jí by se teď nejmíc hodila sukně.

Něco jí zaskřípalo u nohy. Podívala se dolů a málem vyskočila z kůže. U postele se hrbil pásový robot. Kameru měl namířenou přímo na ni a jeho sonarové panely vypadaly skoro jako oči.

Robot natáhl dlouhé rameno přímo vzhůru a otevřel klepeto na konci. Držel v něm cosi nápadně podobného berli.

„Ehm, ahoj?“

„To je údržbářský bot VII,“ oznámil Bero. „Umí odpovídat jen na jednoduché dotazy ohledně jeho povinností – jedno pípnutí pro ne a dvě pípnutí pro ano. To on tě přeložil z evakuačního modulu do vany s nutričním gelem.“

„Existují i údržbářští boti jedna až šest?“

„Ti sloužili na jiných lodích.“

„Jak jinak.“ Sanda na robůtka zamžourala. Vypadal docela robustně. Ty tankové pásy mu určitě propůjčovaly mimořádnou stabilitu a jeho želví krunýř zdobil matný lesk kovů určených k těžké práci.

„Nemůžu ti říkat údržbářský bot VII. Než bychom spolu domluvili, doletěli bychom až na Atrux. Budu ti říkat... Pásek. Může být?“

Píp-píp.

„Těší mě, Pásku.“ Opřela si ruku o jeho natažené klepeto a váhavě se postavila. Pásek byl pevný jako skála a citlivě popojížděl tam a zpátky, aby jí pomohl držet rovnováhu, zatímco se nemotorně soukala do ikarijské kombinézy. Popelavě šedá a oranžová jí vůbec neslušely, ale bylo to lepší než dalších pár desítek let kulhat po lodi nahá. Bero byl sice umělá inteligence, ale základní lidská cudnost nebyla nikdy od věci.

„Tak jo, Pásku. Skočíme na velitelský modul, jo? Uděláme pár výpočtů a zakreslíme pár trajektorií.“

Pásek nezapípal; její otázka nebyla dostatečně srozumitelná, aby aktivovala jeho prostinký mechanismus, každopádně vycítil, že se jeho svěřenkyně dala do pohybu, a tak se také rozjel vpřed. Sandu sice štvalo, že se musí spoléhat na něčí pomoc, ale Pásek byl aspoň solidnější opěra než rozvrzaný stojan na kapačky.

Pomalou se jí vracela síla. Proudila jí žilami a posilovala vůli přežít, chuť řešit problémy. Byla v pořádném průšvihy. Ale měla Bera a Páska a své vlastní mrňavé šedé buňky. Zvládne to. Zase se jednou podívá do opravdových lidských očí.

Dva kroky ode dveří se rozezněl alarm. Byl to nesnesitelný, ohlušující randál. Zářivky, které simulovaly přirozené denní světlo, pohasly a u stropu se rozsvítily jasně žluté diody. Dveře se syčivě zavřely a dotekový displej vedle nich vyplivl rudá písmena: IZOLACE.

„Bero?“

Odpověděl jí však jakýsi plechový ženský: „Porušení trupu u přechodové komory dvě. Porušení trupu u přechodové komory dvě. Porušení trupu u přechodové komory dvě...“

Sanda měla chuť něco nakopnout, ale raději si to rozmyslela, aby se znovu nesvalila na zem. Vesmír jí začínal lézt na nervy.

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3541

Dozvuky bitvy u Dralee

Anaia ho vedla do svého bytu. Biran šel jako v mrákotách, nevnímal nic kromě neustálého tichého bzučení v hlavě. Anaia sice Lili donášela drby, ale jemu nikdy nezalhalo. Jenže to platilo i pro Strážkyni Šun. Proč by to jedna nebo druhá dělaly? Proč by mu zrovna teď lhaly? Co by z toho měly? Šun byla informovanější. Anaia se musela mýlit. Byl to jediný logický závěr.

Dívka otevřela dveře svého pokoje a vešla s Biranem dovnitř. Měla stejný nábytek jako všichni – jednu postel, komodu, psací stůl – vše ale pohřbené pod hromadami tabletů, grafů, čipů a smartboardů. Z okna byl výhled na planetu a Anaia tak každých šestadvacet minut, kdy stanice a Ada kolem sebe udělaly piruetu, měla jako na dlani průměrné občany Primy. Lidi, které Strážci chránili.

Když Biran usedl na kraj postele, trpasličí planeta Ada zrovna proplouvala za oknem. Její povrch pokrývala ohromná mřížkovaná síť světel. Biran si provinile pomyslel, jestli se jeho rodiče na noc vrátili domů na planetu, nebo jsou zalezlí někde v krytu na stanici. Pohlédl na svůj náramkový pad, ale displej byl potemnělý. Příštích šestatřicet hodin k němu proniknou jen nouzové signály.

„Třeba se pletu,“ vyhrkla Anaia. Přešla ke stolu, odhodlaně se posadila a jala se probírat hromadou tabletů. „Nejsem přece žádný odborník a vůbec.“

Pohrávala si s čočkou amatérského dalekohledu, který měla stabilně namířený dolů na Adu. Biranův unavený mozek si konečně dal dvě a dvě dohromady.

„Co jsi viděla?“

„Vlnové délky. Nic víc. Prostě... datové pulsy tam, kde nemělo nic být. Nedokážu to dekodovat. Třeba to jsou Ikarijci, co já vím. Ale někdo tam odsud, od Dralee, vysílá. To vím stoprocentně.“

Biranovi se napjaly všechny svaly v těle. Nemělo by tam být nic jiného než trosky. Pokud to ovšem nebyla ona údajná zbraň, které se Lavaux a ostatní obávali. „Ukaž.“

Anaia popadla tablet a zapnula ho. Modré světlo jí v prohlubních tváří vykreslilo stíny. Biran předstíral, že si nevšiml, jak se nahackovala do jednoho z primských satelitů monitorujících prostor kolem Dralee. Její koníčky byly její věc a teď, když se oficiálně stali Strážci, stejně měla na přístup k satelitům teoreticky právo. Teoreticky.

Dívka si několika rychlými pohyby prstů vyvolala frekvenci, kterou sledovala, a otočila tablet k Biranovi.

Birana bodlo na hrudi. Zatočila se mu hlava.

Ty souřadnice. Nacházely se hluboko v předpokládaném oblaku troskek a určitě odtud něco vysílalo. Signál však nebyl kódovaný, akorát nenesl žádné informace, kterým by Anaia rozuměla.

„Rozsah 540 až 580 terahertzů. To není informační paket, Anaio.“

„Tak co teda?“

„Světlo,“ odvětil Biran a neubráníl se záchvěvu naděje, který jím otrásl až do morku kostí. „Zelené světlo.“

„Ze stavových displejů evakuačního modulu?“

Biran zaraženě zavrtěl hlavou. „Žádný jiný zdroj mě ne napadá.“

Strážkyně Šun mu lhala.

Druhý den ráno seděl na kraji své nové postele, čerstvě povlečené, a hleděl na stále neodeslanou zprávu na displeji svého

padu. Vzadu na hlavě ho svědilo místo, kam mu implantovali čip, ale medikové ho ujistili, že je to jen psychosomatický pocit. Zákrok provedli ráno, úplná hračka, jako očipování domácího mazlíčka. Krátké syknutí injektoru a pak zkouška, jestli jsou informace v čipu v pořádku.

Byly. Ta pavoučí součástka, která mu číhala v hlavě, obsahovala malou část klíče k tajemství Casimirovy brány. Od této chvíle se stal nástrojem technologie. Strážcem budoucnosti lidstva.

Text nicméně stále blikal a čekal, až Biran stiskne tlačítko odeslat. Větička jako jehla, jako semínko. Puklina na masce. Jakmile tu zprávu odešle, navždy bude platit za toho, kdo pochybuje.

O svých nadřizených. O organizaci, do které chtěl vstoupit celý svůj dospělý život.

Anaia údaje prověřovala, zas a znovu. V troskách bitvy u Dralee zářila zelená světla. Evakuační moduly mrkaly na Primu a žádaly o vyzvednutí, o návrat domů. Možná je mezi nimi i jeho sestra. Ale ani kdyby nebyla – nasucho polkl –, ostatní si také zasloužili záchranu.

Ale aby se tak stalo, musí nejdřív vzbudit rozruch. Dát starším Strážcům vědět, že zná pravdu. Protože oni mu lhali, ačkoli tomu pořád nemohl uvěřit. Garcia, Lavaux a Šun... dokonce i Šun. Nad teorií, že Ikarion ukrývá v troskách zbraň, která dokáže zničit planetu, si posměšně odfrkla, ale přesto mu s falešným soucitem ve tváři tvrdila, že je to beznadějně. Že všechny moduly byly ztraceny.

Bylo možné, že armáda existenci světel tají i před staršími Strážci, ale Biran v kterémsi temném koutě srdce věděl, že takové vysvětlení je příliš snadné.

Biran odpovědi neznal, ale mohl si je na nich vynutit. Nejdřív se ale musí s někým poradit. Škoda, že to nemůže být Sanda.

Stiskl tlačítko a odeslal skupinovou textovou zprávu svým otcům.

BIRAN: V troskách blikají zelená světla.
GRAHAM: Cože? Je to oficiální?!
BIRAN: Ne. Šéfové to nechtějí přiznat.
ILAN: Víš to určitě?
BIRAN: Mám vlastní data.
GRAHAM: Data lze interpretovat různě. Mluvil jsi s nimi?
BIRAN: To udělám. Hned teď.
GRAHAM: Nejdřív vychladni. Je to čerstvé a bolí to, já vím...
ILAN: Co kdyby ses na chvíli stavil na planetě? Chybíš nám. <3
BIRAN: Nemůžu. Musím zjistit, co to znamená.
[smazáno: Myslel jsem, že to pochopíte.]
GRAHAM: I my to chceme vědět. Opravdu.
BIRAN: [smazáno: Tak proč ne...]
ILAN: Nech to na řediteli. Vrať se domů.
GRAHAM: Ilan ti uvaří své příšerné chilli.
ILAN: Moje chilli je proslulé... Ale Graham má pravdu.
Vezmi si dovolenou. Přijed' domů.
BIRAN: Mám vás oba moc rád.

Rychle kanál zavřel, aby ho otcové nepřemluvili. Nedivil se, že o jeho tvrzení pochybují. Důvěřovali systému, ve kterém žili, a neviděli to, co on. V noci se nepřevalovali z boku na bok a netrápili se otázkou, proč o tom signálu neví ředitel. Báli se, že Biran ze sebe před nadřízenými udělá pitomce. Nejspíš to tak bude. Ale musel to zkusit. Musel se zeptat. Počítač už jeho hovor určitě předal personálnímu k přezkoumání. Kdyby to teď nechal být, mohli by si ho zavolat na kobereček. Možná by ho dokonce poslali k tátům na nucenou dovolenou.

Ale on to být nenechá.

Měl na sobě starý, tmavě hnědý oblek, místy už ošoupaný, který však díky umu místní prádelny stále držel pohromadě.

K novému domu dostal i zbrusu nový šatník, módní a elegantní, ale nechtěl před nadřizenými vypadat jako floutek.

Na prahu nového strážcovského domu se mu konečně podlomila kolena. Opotily se mu dlaně. Žaludek mu sevřela ledová pěst a on měl chvíli pocit, že bude muset odběhnout na toaletu. Prohlédl si malou sbírku rodinných upomínek, které mu dekoratéri pověsili na stěnu v předsíni, a pohledem nakonec spočinul jedné fotografii: Sanda v den, kdy ji povýšili na kapitánku bitevníku. Na tváři měla široký, pyšný úsměv a jednu ruku starostlivě položenou kolem Biranových ramen. Odjakživa ho chránila. Udělala si z toho kariéru.

Teď je na řadě on.

Cestu z domu do Konzervárny sotva vnímal. V duchu si celou dobu neustále sumíroval, co má na srdci. Zbytek byla rutina. Vystoupit, poděkovat řidičům, vejít do dveří, pozdravit recepční. Projít kolem ochranky, vyměnit si pozdravy.

A pak už stál před ředitelským stolem, v ředitelské kanceláři, z pohledu studenta bájném místě.

„Strážce Greeve.“ Ředitel Jian Olver obešel stůl, potřásl mu rukou a přisunul k němu židli. „Naše mladá vycházející hvězda. Co pro vás mohu udělat? Něco k pití?“

Biran ho dosud vídal jen z dálky, ale takhle zblízka ho ani nepřekvapilo, že se mu kolem očí objevily vrásky jako neklamný cejch věku. Ředitel Olver měl úhledný krátký sestřih, který mu zůstal z dob, kdy sloužil v armádě. Biran si dovolil jiskřičku naděje, že starý voják bude mít pro jeho slova větší pochopení.

„Ne, děkuji.“ Gestem odmítl tmavě zlatavý mok a posadil se zpříma. Působil sebejistěji, než se cítil. „Přišel jsem si promluvit o Dralee.“

Starý muž se lehce zamračil – nacvičená mimika, pomyslel si Biran –, posadil se do svého měkkého koženého křesla a posunul se kupředu, takže je od sebe dělil jen stůl. „Strážci mají právo účastnit se vojenských brífinků každý den v šest ráno.